

Primer de Maig de 2016

Contra la pobresa salarial i social: treball digne i drets

Discurs de Joan Carles Gallego, secretari general de CCOO de Catalunya

Bon dia. Gràcies per ser aquí, per sortir a omplir els carrers a denunciar injustícies, a reclamar drets, a exercir la solidaritat.

Avui la manifestació s'enquadra amb el lema "**Contra la pobresa laboral i social. Treball digne i drets**". Evidenciant **una realitat de pobresa laboral i social derivada d'unes polítiques injustes, l'austeritat dogmàtica que ha emparat les contrareformes laborals i les retallades, que han arrabassat drets laborals i socials, generant atur i precarietat, desprotecció i devaluació de les condicions de treball.**

Pobresa laboral i social i creixement econòmic. Una contradicció fruit d'unes polítiques que són servils a una minoria poderosa, als interessos de les grans corporacions i el sector financer. Per això, **malgrat hi ha recuperació econòmica, la desigualtat creix. La riquesa que es crea engreixa els comptes de resultats i els dividendes, mentre els salaris són insuficients, les pensions minven i la desprotecció social augmenta.** Per això avui exigim Treball digne i Drets, perquè no és just que la riquesa que el treball crea no es converteixi en més benestar, en millors condicions de treball i de vida.

Però avui també som aquí expressant la **solidaritat amb els treballadors i treballadores d'arreu del món, amb els infants** que es veuen forçats a treballar en diverses formes d'explotació, **amb els sindicalistes que pateixen persecució i mort** per defensar els drets laborals i socials, recordem aquí a la companya **Berta Cáceres, d'Hondures**, dirigent popular assassinada per plantar cara als interessos de les grans multinacionals extractives, i al company **sindicalista sahrauí Brahim Saika**, mort després de ser detingut arbitràriament mentre es mobilitzava en

defensa dels treballadors sahrauís en atur i torturat. Amb els **milions de treballadors que es veuen forçats a treballar sense drets i sense llibertats sindicals**. Una realitat a la qual no podem donar l'esquena i que ens ha d'empènyer a reforçar la cooperació amb les organitzacions d'aquests països i a **pressionar els governs a exigir a les empreses multinacionals que respectin els drets humans i les llibertats individuals i col·lectives en el treball en aquests països**. Avui i cada dia la seva lluita és la nostra lluita, perquè els seus drets són la garantia dels nostres, de la mateixa manera que els nostres són la seva esperança.

Avui també explicitem la **solidaritat amb els milers de víctimes de les guerres i la misèria que busquen refugi, asil, acollida, a Europa i que com a única resposta troben murs vergonyants que s'aixequen per impedir-los l'entrada**. S'evidencia així el **cinisme i la hipocresia de l'actual Comissió Europea**, que tracta les persones com a mercaderies i mercantilitza els drets humans. Una UE que està enterrant els valors de democràcia, pau i solidaritat que configuraven els valors que el **moviment sindical compartia i impulsava en la construcció europea**. **Avui hem de reclamar com a Confederació Europea de Sindicats (CES) una altra Europa, una Europa dels drets, al servei de les persones i no dels interessos dels poders econòmics i financers**. Hem de treballar amb aquelles administracions locals i governs que estan compromesos a donar la benvinguda a les persones que busquen asil, que fugen de la guerra i la misèria, per construir els marcs que els donin acollida i treballar per la inserció social i laboral plena.

És per això que **estem mobilitzats contra el TTIP** en el marc de les diverses plataformes nacionals i europees. **Unes negociacions entre els EEUU i la Comissió Europea obscurantistes i contràries a la democràcia i als drets socials**. Posen les garanties de les inversions i el benefici econòmic de grans corporacions i entitats financeres per sobre de les sobiranes populars i les necessitats de les persones. Cal estar **mobilitzats, per evitar que es materialitzi un Tractat que pot devaluar drets laborals i socials i subordinar el model econòmic i social del país als interessos dels països més rics fent créixer així la desigualtat**.

Aquest Primer de Maig les manifestacions han permès visualitzar **diversos conflictes que s'estan vivint als centres de treball o les persones en atur**. Els companys de **Delphi**, que acaben d'arribar a un preacord en relació a l'ERO, però que ja

anuncien que pensen seguir mobilitzats per la reindustrialització de la planta i per les garanties d'ocupació suficient per recol·locar part de la plantilla. Els companys de **TV3** en conflicte per exigir la retirada de la sol·licitud de 7 anys de presó feta per la direcció a un company per haver pres part al costat dels companys en el darrer conflicte laboral o els **de Catalunya Ràdio** mobilitzats per les seves condicions laborals. Les companyes del **sector de geriatria** que exigeixen el seu conveni, amb sous i condicions de treball dignes. I **les cambreres de pis** d'hotel que denuncien una situació de degradació laboral fruit de l'externalització i subcontractació d'aquest servei, que les obliga a llargues jornades no regulades i a salaris de misèria, que poden arribar a 2 € l'hora. O els companys de **General Electric**, que veuen perillar els seus llocs de treball per una decisió de deslocalització de la multinacional. Els companys i companyes de **TMB**, que segueixen amb un conflicte obert on la negociació no avança.

Però **també** han participat en la manifestació companys i companyes que han assolit victòries en els seus conflictes i mobilitzacions. **Victòries, totals o relatives, que ens ensenyen que la unitat, la solidaritat, disposar d'objectius clars i d'organització, permet avançar en la lluita.** Els companys de Valeo o de AJ Ruz són exemple de llargues vagues que se salden amb importants acords i amb assoliment dels objectius.

És l'evidència que **estem a l'ofensiva**. Si fins ara ens hem defensat de les agressions als drets, resistit per mantenir viva la capacitat organitzativa i els instruments de negociació, avui hem de reclamar la part de la riquesa que el treball crea.

Aquesta mateixa setmana hem vist com el **TC impugnava la llei d'emergència social**. Un acte injust, que menysté el drama social que estem vivint i mostra com **els governs són servils en les seves actuacions als interessos de les grans corporacions i grups financers**. Estem davant **d'un conflicte d'interessos, on els treballadors i treballadores ens hem de mobilitzar per intervenir per canviar les polítiques actuals, que són les que ens porten a l'actual estat d'injustícia, pobresa i desigualtat**. La impugnació presentada pel govern del PP davant del TC evidència, també, el **conflicte polític** en el qual fa anys que estem immersos i que corre el perill d'enquistar-se en perjudici de la ciutadania. L'acció de l'actual govern del **PP s'ha instal·lat en una tendència recentralitzadora, que a més d'invasions competencials,**

manté un model de finançament injust i insuficient i limita l'exercici de l'autogovern. Lluny d'abordar l'actual conflicte des del diàleg i la negociació que permeti **abordar els canvis de fons en l'actual entramat constitucional esgotat i facilitar l'exercici del dret a decidir,** s'instal·la en una dinàmica d'acció-reacció que no fa més que afavorir la inacció política i la paràlisi institucional que acaba perjudicant la majoria de la població.

Com dèiem al començament, **avui l'economia creix però la majoria de la gent, els treballadors i treballadores, en actiu o en atur, no ho veiem, no ho vivim.** La recuperació econòmica és feble i incerta, perquè és producte de variables exògenes –petroli, canvi de l'euro, tipus d'interès, conflictes internacionals... - que han afavorit la reactivació. No són les polítiques neoliberals fetes les que han donat resultat, ja que, a més d'antisocials són antieconòmiques, perquè només s'han preocupat de devaluar el treball oblidant la qualificació i la innovació, la modernització empresarial o l'adequació tecnològica de la capacitat productiva.

Però el cert és que **avui hi ha més riquesa al país. Una riquesa que es tradueix en els comptes de resultats, en els beneficis empresarials i en els dividends dels accionistes, però que no arriba als treballadors i treballadores i a la societat en general.** Podem dir que hem sortit de la crisi econòmica però seguim instal·lats en la crisi social: un nivell d'**atur** escandalós, 660.000 persones, el 17,4 i de seguir la tendència actual trigarem més de 10 anys en assolir els nivells del 2007; amb més del 50% de les persones aturades que porten més d'un i dos anys a l'atur i on el **72% no reben cap protecció ni subsidi;** amb un **12% de treballadors pobres,** que tot i treballar no disposen dels ingressos mínims que superin el llindar de la pobresa. Una realitat que mostra una societat amb un 25% de pobresa, el 30% dels infants són pobres amb tot el que això vol dir en relació a les seves expectatives de futur. A Catalunya avui hi ha més de 100.000 llars on no hi entra cap ingrés. Aquesta és la realitat que cal canviar.

Cal un canvi radical de les polítiques dels darrers anys. Cal **derogar les reformes laborals i construir un nou marc de drets laborals, que garanteixin l'estabilitat i el treball amb drets i seguretat, que reforcin la negociació col·lectiva.** Cal una política salarial a les empreses, i també en relació al salari mínim i les pensions, que augmenti la capacitat adquisitiva i impulsi la demanda interna i, per tant,

l'activitat econòmica. Cal acabar amb les polítiques antidemocràtiques que persegueixen i limiten la protesta social, **derogant la llei mordassa i l'article 315.3 del codi penal**, perquè **vaga no és delictiu** i atacar el dret de vaga és atacar la llibertat sindical. I els treballadors sense llibertat sindical quedem sotmesos al lliure disseny dels empleadors. Cal **revertir les retallades**, recuperant els nivells de provisió i de qualitat de l'educació i la sanitat públiques i apostant per un potent servei d'atenció a la dependència. Cal fer del **sector públic un motor de l'activitat econòmica i garantia de la cohesió social**, creant ocupació als serveis de salut, educació, atenció a la dependència, invertint en infraestructures, coneixement i sostenibilitat, impulsant així l'activitat econòmica i la creació d'ocupació i posant les bases per una economia equilibrada, de base industrial sostenible. Necessitem **una reforma fiscal que redistribueixi la riquesa existent, que lluiti contra el frau i l'elusió i que doti dels ingressos públics suficients per fer les polítiques públiques necessàries**. Aviat tenim la cita del debat pressupostari a la Generalitat de Catalunya i a la tardor previsiblement serà a l'Estat, són fites importants on haurem **d'estar mobilitzats** per garantir la traducció política real, pressupostària, a les demandes que fem.

Sens dubte aquestes són qüestions que caldrà emplaçar al nou govern i, per tant, **exigir ja als partits i formacions polítiques que responguin quines polítiques de govern proposen**. Perquè si ens criden a votar el proper 26 de juny el que hem de tenir clar és que **no ens podem quedar a casa** que és necessari que ens mobilitzem, anant a les urnes. **Si nosaltres no votem altres decidiran per nosaltres**. Hem d'anar a votar el 26-J, si, **però això no exhaureix la nostra acció**.

El moviment dels treballadors organitzat, el sindicalisme, a l'ofensiva hem de condicionar les polítiques dia a dia, amb una acció forta als centres de treball i als carrers. Si fins ara hem estat a la defensiva, resistint als atacs per mantenir vius l'organització i els instruments, avui cal **passar a l'ofensiva per recuperar drets i millorar condicions de treball i de vida**. Hem de forçar els espais de negociació col·lectiva i de concertació social i emplaçar empresaris i patronals i governs i administracions a **acabar amb les lògiques de precarització laboral i social** que han instal·lat aquests anys. Altres polítiques salarials; un salari mínim just; una renda garantida de ciutadania; prevenció de riscos en el lloc de treball que ens garanteixin la salut i seguretat; acabar amb la bretxa salarial i les discriminacions de

gènere o per orientació sexual al treball i lluitar contra la xacra de la violència masclista a la societat; compromisos amb la formació, qualificació, orientació i inserció de qui busca feina; accions que generin ocupació directa des de les administracions i que incideixen en l'ocupació de qui treballa per a la administració per garantir el treball digne i amb drets. Aquestes, entre d'altres, són qüestions que avui hem d'emplaçar en les meses de negociació dels convenis i que hem d'obrir espais de concertació amb les administracions locals i de la Generalitat de Catalunya.

Companys i companyes. Avui **la pobresa laboral i social ens acompanya, però no és ni un càstig diví ni un fenomen natural, és producte de l'acció política d'uns governs servils amb els poderosos i d'unes pràctiques empresarials curtplacistes i oportunistes. Ho podem canviar passant a l'ofensiva pel treball digne i amb drets.** Hem de recuperar drets laborals socials i perduts i conquerir-ne de nous per millorar les condicions de treball i de vida, eradicar la pobresa i la precarietat i fer avançar la igualtat. **Passar a l'ofensiva avui és reforçar les organitzacions autònomes dels treballadors, els sindicats, apostar per la unitat d'acció, conèixer els problemes i els conflictes i construir propostes per superar-los, pressionar i mobilitzar i fer que en les meses de negociació i concertació els nostres objectius avancin. Contra la pobresa laboral i social: Treball digne i drets**

Companyes i companys, gràcies.

Salut i bon treball

Visca el Primer de Maig, la lluita dels treballadors i treballadores i la solidaritat!